

Van de laatste H3 hoofdredacteur

In 1969 heb ik H3, het schoolblad van de Pedagogische Academie Ludgerus, opgeheven. Dat was in een handomdraai gebeurd; de handomdraai die de sleutel van Het Hok beroerde, dat doorrookte hok op de hoek van de twee gangen nadat je door de deur aan de Oude Amersfoortseweg binnen was gekomen, iets schuin tegenover dat andere roemruchte hok, waar de telefoon stond. Als die telefoon een modern chipgeheugen (met behoorlijk veel geheugen als het kan) had gehad, dan zou de geschiedenis van Ludgerus er kleurrijk opgestaan hebben. Wat die telefoon allemaal heeft moeten aanhoren! Maar dit geheel terzijde.

Het opheffen van H3 dus. Dat gebeurde volkomen in de lijn van gebeurtenissen in de eindjaren zestig, toen zoveel zaken in een ongehoord tempo een wending namen. Ik beperk me hoofdzakelijk tot verandering die voor Ludgerus van betekenis waren.

We hadden het eerste jaar gedraaid met een havo top. Daarmee verschenen de eerste meisjes binnen de vesting en verlieten de internen Hilversum of ze werden er kamerbewoners. Er waren ook jongens die hun studie afmaakten op 'kweekscholen' in de buurt waar ze opgroeiden...Hilversum is nou niet bepaald een plaats waar je snel je hart aan verpand. En ook de wereld van de fraters wankelde. Er traden er nogal wat uit, ook leraren. En zelfs de frater-directeur vond het samenwonen met een vrouw in een gerieflijk huis in een Hilversumse buitenwijk aangenamer dan het kloosterleven.

Kortom, de ooit zo glorieuze vesting Ludgerus, met als stevige basis aan de ene kant het internaat voor de leerlingen en aan de andere kant het kloosterleven voor (een deel van) de leraren, was aan het instorten. En de dat was allemaal niet zo vreemd in een wereld waarin zoveel instituties kantelden of verdwenen. De opstand van de studenten aan de Bisschoppelijke Pedagogische Academie in Beverwijk aan begin van 1969 was een duidelijk en angstig teken aan de wand. Ook op Ludgerus schrok de leiding even, maar nadat de lessen twee dagen waren stilgelegd en iedereen zijn hart wist gelucht (inspraak heette dat) ging alles op de oude voet verder, zij het dat baard en snor nu toegestaan werden er in de klas gerookt ging worden en de tafeltjes heel modern in carré geplaatst werden. Ja veranderingen lieten zich in grootse daden vertalen. Voor ons laatste jaars was het eenvoudig een zaak om op klassieke wijze de hoofdakke te halen voor het brandend schip helemaal zonk. Dat zinken volgde enkele jaren later, maar wij kregen nog net een prima opleiding tot onderwijzer. En zo kwam het dat ook voor de schoolkrant het doek viel. Het interesseerde bijna geen mens meer, zo'n blaadje hoorde bij de oude meuk. Een van de laatste overgebleven internen kwam me daarover bijpraten. Ik meende dat hij nog bij de Senaat hoorde, ook zo'n instituut dat wel kon inpakken – geen vijfdejaars die daar nog zitting in wilde nemen. Tegen beter weten in wilde ik het laatste jaar nog wel energie steken in stichtelijk of geestige schrijfsels en verheugde ik me al weer op de prachtige tekeningen van Pierre Janssen (of was het Jansen) of Ferrie Siemensma en zag ik uit naar het vullen van de vitrines met esthetisch verantwoorde provocaties. In de vakantie van 1969 had ik nog de plakkerige vloer (bierresten) van ons hok gekuist, enkele planken voor archivering getimmerd en de deur opengelaten om wat frisse wind binnen te laten, maar die 'Senator' had natuurlijk gewoon gelijk. Het was over en uit. Ik heb er niet lang bij stilgestaan, maar waar de archieven gebleven zijn, dat zit me dwars, want wat zou ik nog eens graag oude nummers doorbladeren.

Tom de Winther